

Prelatovo pismo (24. rujna 2017.)

“Što tražite?”, pita Gospodin mlade. Ako im pomognemo da odrastu sa snažnim i zdravim srcem, oni će čuti Kristov poziv: “dodite i vidite”.

14.10.2017.

Draga moja djeco! Neka Isus čuva moje sinove i kćeri.

Nakon proteklih mjeseci u kojima sam imao priliku mnoge od vas vidjeti, pišem vam s mislima o nadolazećoj biskupskoj sinodi koja će

se održati za godinu dana u Rimu. Tema sinode bit će: Mladi, vjera i razlikovanje poziva. Kao što znate, rad s mladima bio je važna tema na nedavnom Općem kongresu[1]. Ovim pismom želio bih da promislite, bez da idete u detalje, kako bismo mogli intenzivirati našu primarnu zadaću kršćanskog poziva.

“Što tražite?”, pita Gospodin Ivana i Andriju budući da su mu se oni prvi približili (Iv 1:38). Mladost je vrijeme potraga, to je period života u kojem se nameće pitanje “tko bih želio biti?”. Za kršćanina to također znači “Tko sam pozvan da budem?”. To je pitanje poziva, o tome kako odgovoriti na Božju ljubav. “Ti, dragi mladiću, draga djevojko, jeste li ikada osjetili pogled vječne ljubavi, pogled koji nadilazi vaše grijehe, ograničenja i neuspjehe. Pogled koji i dalje u vas vjeruje i gleda na vaš život s nadom? Shvaćate li koliko ste

važni Bogu, koji je za vas sve dao iz ljubavi?”[2]

Danas ima mnogo prepreka, ponekad veoma složenih, koje stoje na putu osobnog susreta s Božjom ljubavi. No postoje i znaci nade. “Nije istina da mladi misle samo na konzumerizam i užitke. Nije istina da su materijalisti i usredotočeni sami na sebe. Upravo suprotno: mladi ljudi žele velike stvari.”[3] Ove riječi odražavaju stvarnost mnogih mladih koji žele poboljšati svijet, ali te riječi su u sukobu s apatijom mnogih drugih koji nam se čine “ostarjelima” zbog konstantnog bombardiranja potrošnjom, zabavom, življenjem za trenutak, lakomislenošću. Lako je žaliti zbog ovakve situacije.

Međutim, mnogo više truda zahtijeva traženje puta koji bi izazvao želju za velikim stvarima koje leže u srcima mladih, ponekad pokrivenima slojem prividne ravnodušnosti. Jesmo li ih sposobni nadahnuti ljepotom vjere,

života koji se živi za druge? Ja pitam svakoga od svojih mladih sinova i kćeri: jesi li u stanju nadahnuti svoje prijatelje glađu za našim Bogom koji je Ljepota, Dobrota, Istina, jedini koji može zadovoljiti želju za srećom koju oni nose u svojim srcima? A za nas koji više nismo tako mladi, ali koji se trudimo održati naše srce mladim: pokušavamo li razumijeti njihove poteškoće, snove? Postajemo li s njima opet mladi?

Svetom Josemariji se svidjelo kako se na portugalskom za mlade kaže os novos. Kako je jednom rekao: “Svi biste trebali biti veoma mladi. Biti obnovljeni!...Biti obnovljen znači ponovno postati mlad, postati nov još jednom, imati novu sposobnost davanja sebe”. [4] Kako bismo ohrabрили mnoge duše na velikodušno davanje sebe Bogu, ali i drugim ljudima, svi se mi kršćani moramo na autentičan način svjedočiti život koji se želi identificirati s Kristom. Unatoč

svim ograničenjima, uz pomoć Božje milosti, mi možemo biti sijači mira i radosti na tom mjestu - bilo u malom kutku svijeta ili na raskrižjima kultura - gdje Gospodin želi da budemo. Pokušajmo sačuvati i osnažiti “mladost” koju nam daje Bog. [5] Naše mirno svjedočenje ovog mladenačkog duga uvijek ostavlja na drugima trag koji im prije ili kasnije u životu bude od pomoći.

Sveti Josemaria je govorio (i to se odnosi na sve one koji na ovaj ili onaj način sudjeluju u obrazovanju mladih) da su roditelji odgovorni za 90% zvanja svoje djece. Imajući u vidu sve vas, a posebno pridružene i supernumerarije, potičem vas da promislite možete li na kreativan i velikodušan način uvećati svoj angažman u obrazovanje mladih ljudi (poput škola ili klubova). Štoviše, preporučam vam da obratite pažnju na svoj vlastiti dom. Razmislite mogu li vaša djeca biti

sretna što pripadaju svojoj obitelji jer imaju roditelje koji ih slušaju i shvaćaju ih ozbiljno, koji ih vole onakve kakvi jesu, koji su se u stanju upitati isto pitanje koje se pitaju njihova djeca. Roditelji koji im pomažu da shvate, u maloj stvarnosti svakodnevnog života, pravu vrijednost stvari, trud koji je potreban kako bi se održao dom. Roditelji koji mogu od njih zahtijevati i koji se neće bojati suočiti ih s patnjom i ljudskom slabosti, tako često prisutnima u ljudskim životima, pa možda počevši i od vlastite obitelji. Roditelji koji im svojom pobožnošću pomažu “dotaknuti” Boga, biti “duše koje mole”. Ukratko, trebate im pomoći da odrastu sa snažnim i zdravim srcem da mogu čuti Boga kako zove svakog od njih, kao što je rekao Ivanu i Andriji: “Dodite i vidite” (Iv 1:39).

Vaš otac vas blagoslivlja s ljubavlju,

Rim, 24. rujna 2017., na blagdan Gospe od Otkupljenja

[1] Pastoralno pismo, 14. veljače
2017., 17, 24-28, 31.

[2] Franjo, Poruka za 31. Svjetski dan
mladih u Krakowu, 15. kolovoza
2016.

[3] Benedikt XVI, Obraćanje, 25.
travnja 2005.

[4] Sveti Josemaria, bilješke s
obiteljskog druženja, 19. ožujka 1964.

[5] v. Sveti Josemaria, Brazda, br. 79.
